

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשון הקודש - ואידיש

מעשה י'
מבערגיר ועני (4)
גליון 64

שבת שלום קוראים יקרים!

כך למדבר ומצא את הפלה וגם את הפתב וחזרו
למקומם, ומלכו בכפה.

יש בזה למוד עצום לכל אחד, להאמין שגם הדבר
שנראה הנורא ביותר וחסר כל תקנה, גם זה לטובה
בשבילנו, כמו שרבנו מלמד בלקוטי מוהר"ן ס"ה:
"ובאמת אין שום רע בעולם, רק פלו טוב אף עקר הצער שיש
לאדם מהיסורין שעוברים עליו, חס ושלום הוא רק מחמת
שלוקחין מהאדם הדעת." כשלוקחים מהאדם את הדעת,
שזו הידיעה הברורה שהכל לטובה, אז בודאי יש לו
יסורים ממה שיקרה לו. לכן חשוב לחזק את האמונה,
גם כשנראה שהכל שחר, לחפש את ההרחבה בתוך הצער,
עד שיזכה לבסוף לראות שכל הרעה היתה בשבילו
טובה גדולה. ובאמת רחמי ה' גדולים מאד, וכל דעביד
רחמנא לטב עביד. (ברכות ס:)

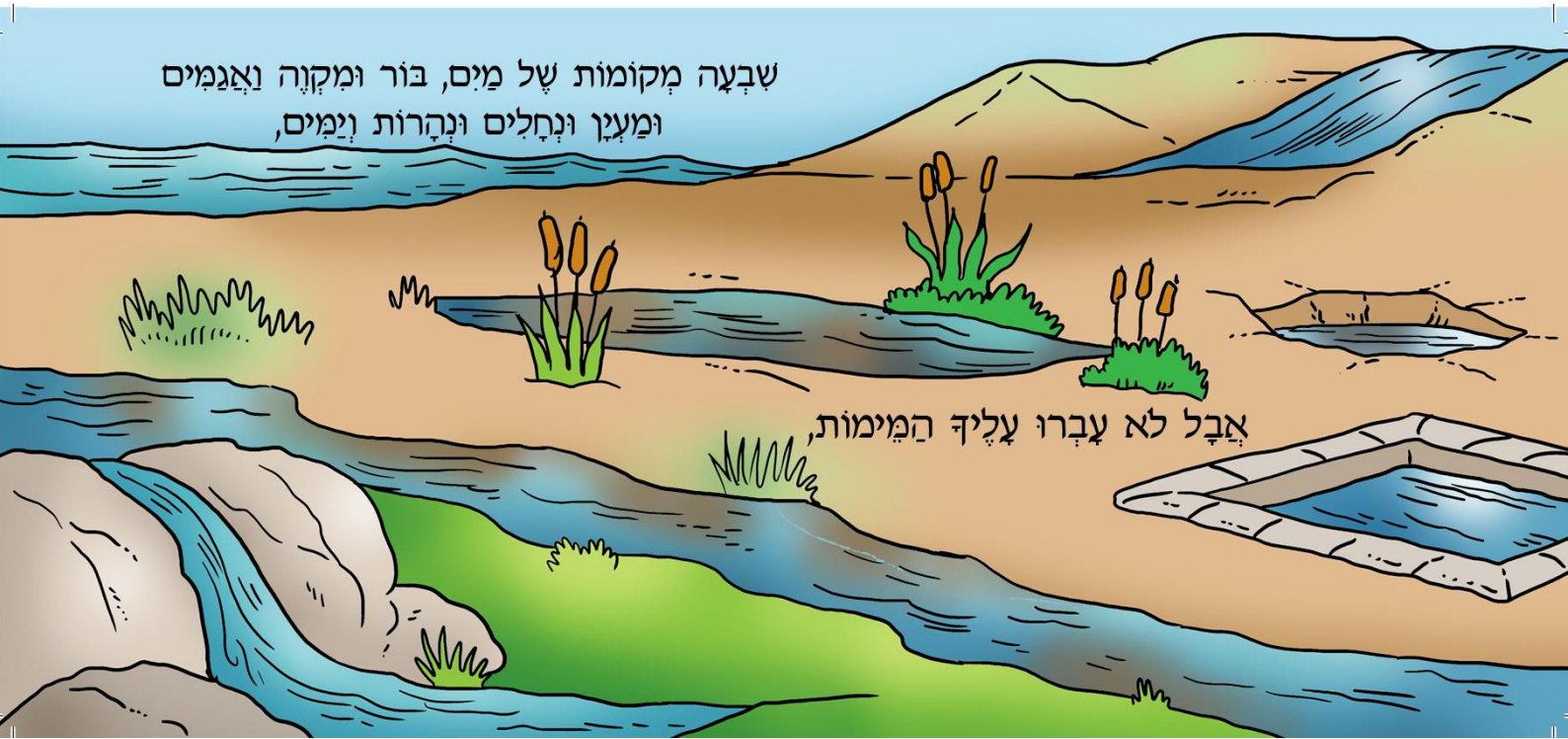
ולזכות לדעת אמתי, לראות שאין שום רע בעולם, רק
הכל לטובה, חשוב מאד להתפלל ולבקש הרבה מה'
תבונה: שאזכה לידיע ולהבין באמת טובה האמתי, ואזכה
לדעת באמת שאין שום רע בעולם כלל, רק פלו טוב וחסד,
ואתה מרבה להטיב עם כל בשר בכל עת ובכל שעה, כי
פונתך לטובה תמיד. (לקוטי תפילות ס"ה)

בן הבערגיר מסדר לעצמו סביבה נוחה במדבר, יש לו
פרות מהאילנות ומים לשתות. הוא גם צד חיות, ואפלו
עושה לעצמו כלי שיר לנגן בהם. עד שראה שטוב לפניו
לבלות שם במדבר מספר ימי חייו, אף יש בידיו עדין הפתב
היקר שבו כל הסימנים, שזאת תקנתו ושמחתו. הוא
הטמין את הפתב תחת אילן אחד ועשה לעצמו סימן
על האילן, אף לאחר מכן נעשה רוח סערה, ונפלו
והתבלבלו כל האילנות, עד שלא נתן היה למצא את
המקום שבו נטמן הפתב.

מי יכול לתאר את צערו הגדול של בן הבערגיר? תקנתו
האחרונה גם היא אבדה, נראה שלא נשאר לו כלום. מרב
צער היה צריך ללכת משם, וכמעט שנשתגע. אף אנו,
שרואים את כל המעשה בשלמות, אם נתבונן באמת,
נראה שבאבדת הפתב היתה טובה גדולה מאד לבן
הבערגיר. אנו רואים אחר כך, שנפל מאד בדעתו,
והתיאש לגמרי מעצמו, והלך לכמה מלכים ונתן להם
את הסימנים. הבה נציר לעצמנו: לו היה בידו הפתב,
לגדל הקטנות שהגיע, בודאי היה נותן לאחד המלכים
את הפתב בעצמו ח"ו, והיה מאבד באמת הכל. לכן אבדת
הפתב היתה בשבילו טובה גדולה, שעל ידי זה חזר אחר

שבת שלום ומברך!

שבעה מקומות של מים, בור ומקנה ואגמים
ומעין ונחלים ונהרות וימים,

אבל לא עברו עליך המימות,

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י' מבערגיר ועני (4) שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א - לשה"ק

סימנים מבהקים ביותר. ולפני השלישי ספר כל לבו באשר שהיה לו כתב, שהיה מציר בו המקומות כנ"ל, בכך יציר לעצמו גם כן על ניר כל אותן המקומות ויביא אליה.

והשלישי נתישב גם כן כנ"ל, שאין טוב לפניו, שיביא אותה לכאן, וזה הבחור יהיה כאן ושלח גם כן את הבחור עוד למרחוק יותר מאתים פרסאות.

וזה המלך השלישי רץ גם כן לשם (דהינו לקח את היפת תאר) ובא לשם, והגידו לו, שפבר יש כאן שני הנ"ל, והשיב: אף על-פי-כן, כי יש לו דבר, שבודאי יפעל. והעולם לא היו יודעים כלל מפני מה היא נתרצה לאלו יותר מאחרים.

ובא גם השלישי והגיד שירו בסימנים מבהקים יותר, והראה הפתב עם ציור המקומות ונבהלה מאד, אך לא יכלה לעשות דבר מחמת שגם הראשון נראה שזהו ואחר-כך השני, על כן אמרה, שלא תאמין, עד שיביאו לה פתב ידה בעצמו.

אחר-כך נתישב בדעתו הבחור הנ"ל: עד מתי יהיו משלחין אותו בכל פעם להלן יותר? על כן ישב עצמו, שהוא בעצמו יניח עצמו לילך לשם, אוילי יפעל הוא. והיה הולך וסובב, עד שבא לשם ואמר, שהוא יש לו דבר וכו'. ובא והגיד שירו ונתן עוד יותר ויותר סימנים מבהקים, והזכיר אותה, שלמד עמה בחדר אחד וכיוצא בזה, וספר לה הכל שהוא שלח המלכים הנ"ל ושטמן הפתב באילן וכל מה שעבר עליו אבל היא לא השגיחה כלל על זה. (ובודאי גם הראשונים המלכים הנ"ל אמרו איזה טעמים על מה שאין בידם הפתב)

וילך ויסע תקף המלך הראשון הנ"ל ובא לשם, למקום בת הקיסר הנ"ל, ועשה לו שיר, ונעץ בתוך השיר על-פי החכמה זו כל אותן המקומות, דהינו השבעה עדים הנ"ל, אך על-פי השיר נודמן לו, שלא סדרם כסדר את המקומות הנ"ל, כי כן הגיע לו על-פי חכמת השיר.

ובא לשם על המקום הנ"ל, והגיד השיר. כשמע בת הקיסר המקומות הנ"ל, נפלא בעיניה, ונראה לה שמכרח שזהו בן גילה, רק היה קשה בעיניה על שלא סדרם כסדר, אך אף-על-פי-כן חשבה בדעתה, אוילי מחמת חכמת משקל השיר בא לו זה הסדר,

ונספם בלבה, שזה הוא, וכתבה לו, שהיא משדכת לו, ונעשה שמחה ורעש, שנמצא לה בן גילה, והכינו על החתונה.

בתוך כך בא השני והיה רץ גם כן לשם. ואמרו לו, שפבר היא משדכת, ולא השגיח על זה ואמר שאף-על-פי-כן יש לו דבר שיגיד לה שבודאי יפעל. ובא והגיד שירו וסדר כל המקומות הנ"ל כסדר, וגם נתן עוד סימן יותר. ושאלה אותו, מאין יודע הראשון. ולהגיד האמת לא טוב לפניו, ואמר שאינו יודע. ונפלא בעיניה מאד, ועמדה משתומם, כי גם הראשון ספר המקומות ומאין יתודע לאדם סימנים הללו? אך אף-על-פי-כן נראה בעיניה, שזה השני הוא בן גילה, מאחר שראתה בו, שספר כסדר וכו', כנ"ל, והראשון, אפטר על-פי חכמת השיר בא לו זאת, שהזכיר אלו המקומות, אך נשארה עומדת.

והבחור הנ"ל, כששלחו השני, חרה לו גם כן, והלך אל השלישי וספר לו גם כן כנ"ל, ומסר לו עוד יותר

וְלִהְיֶיר אֹתוֹ בְּיָדַי אֵי־אֶפְשֶׁר, כִּי כָּבֵד עָבַר זְמַן רַב, וְלֹא רָצָתָה לְהִשְׁגִּיחַ עוֹד עַל סִימָנִים כָּלָל, עַד שֶׁיָּבִיאוּ לָהּ הַפֶּתַב, כִּי גַם עַל הָרֵאשׁוֹן סָבְרָה שֶׁזֶהוּ בְּיָדַי וְכֵן עַל הַשְּׁנַי וְכוּ', עַל כֵּן לֹא רָצָתָה וְכוּ', כִּנ"ל.

וְנִתְיָשֵׁב הַבַּחֲוֵר, שְׂכָאן אֵי־אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת שְׁהִיּוֹת כָּלָל, וְנִתְיָשֵׁב לְשׁוֹב וּלְחֹזֵר לְמִקְוֹמוֹ, אֶל הַמְדַבֵּר שְׁהִיּוֹת בּוֹ, וְשֵׁם יִבְלָה יָמֵי חַיָּיו. וְהָיָה הוֹלֵךְ וְסוֹבֵב לְהִגִּיעַ לְמַדְבַּר הַנ"ל, וְהִגִּיעַ לְשָׁם, אֶל הַמְדַבֵּר הַנ"ל.

בְּתוֹךְ כָּל הַנ"ל עָבְרוּ בֵּין כֶּף וּבֵּין כֶּף כַּמָּה שָׁנִים, וְנִסְכַּם אֶצֶל הַבַּחֲוֵר הַנ"ל שֶׁיָּשֵׁב שָׁם בַּמְדַבֵּר, וְיִבְלָה שָׁם יָמֵי חַיָּיו כְּפִי מַה שֶׁעָרַף בְּדַעְתּוֹ חַיּוֹת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה נַחְקֵר בְּדַעְתּוֹ, שֶׁטוֹב לְבַלּוֹת כָּאֵן מְסַפֵּר יָמָיו, וְיָשֵׁב שָׁם וְאָכַל וְכוּ' כִּנ"ל.

וְעַל הַיָּם הָיָה רֹצֵחַ. וְהָרוּצַח שְׂמַע, שֶׁנִּמְצָא יַפְתָּח־תַּאֲרָ כְּזוֹ בְּעוֹלָם, וְחָשַׁב לְתַפְסָהּ, אַף שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיף אוֹתָהּ, כִּי הָיָה סָרִיס, אַף חָשַׁק לְתַפְסָהּ כְּדִי לְמַכְרָהּ לְאִיזָה מֶלֶךְ וְיִקַּח בְּעַדָּה הוֹן רַב,

וְהִתְחִיל לְהַשְׁתַּדֵּל בָּזֶה. וְהָרוּצַח הוּא מְפָקֵר, וְהַפְקִיר עֲצָמוֹ: אִם יַפְעִל־יַפְעֵל, וְאִם לֹא־לֹאוּ; וּמַה יַפְסִיד? כִּי הוּא מְפָקֵר כְּדָרְף הָרוּצַח.

וְהִלֵּךְ הָרוּצַח וְקָנָה סְחוּרוֹת רַבּוֹת מְאֹד מְאֹד רַבּוּי מְפָלֵג מְאֹד. גַּם עָשָׂה צַפְרִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ נַעֲשִׂים בְּאִמְנוֹת, שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם חַיִּים מִמָּשׁ (נֹאטִירִילִף). גַּם עָשָׂה שְׁבָלִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ הַצַּפְרִים עוֹמְדִים עַל הַשְּׁבָלִים, וְזֶה הָיָה בְּעֲצָמוֹ נִדְמָה לְחִדּוּשׁ, שֶׁהַצַּפְרִים עוֹמְדִים עַל שְׁבָלִים, וְאֵין הַשְּׁבָלִים נִשְׁבָּרִים, כִּי הָיוּ צַפְרִים גְּדוֹלִים (עַל כֵּן הָיָה חִדּוּשׁ).

גַּם עָשָׂה בְּתַחְבּוּלוֹת שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם מְנַגְּנִים, וְאַחַת הָיְתָה מִכָּה וּמִקְשָׁקֶשֶׁת בְּלִשׁוֹנָה, (שְׁקוֹרִין גִּיקְנֵאִקֶט), וְאַחַת הָיְתָה מִצְלָצֶלֶת בְּפִיָּה, (שְׁקוֹרִין גִּישׁוּיִשְׁטִישְׁט), וְאַחַת הָיְתָה

מְזַמְרֶת

וְהַכֵּל הָיָה בְּתַחְבּוּלוֹת, שֶׁהָיוּ בְּנֵי־אָדָם עוֹמְדִים שָׁם בְּתוֹךְ חֶדֶר, שְׁהִיָּה עַל הַסְּפִינָה מֵאַחֲרֵי הַצַּפְרִים, וְעָשׂוּ כָּל הַנ"ל אוֹתָן הַבְּנֵי־אָדָם, וְנִדְמָה, שֶׁהַצַּפְרִים בְּעֲצָמָן מְנַגְּנִים, כִּי הָיוּ עֲשׂוּיִים עִם דְּרָאטִין בְּאִמְנוֹת, עַד שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם בְּעֲצָמָן עוֹשִׂין כָּל הַנ"ל.

וְנִסְעָ הָרוּצַח עִם כָּל הַנ"ל לְמַדִּינָה, שְׁהִיָּתָה שָׁם בֵּת הַקֵּיסָר הַנ"ל. וּבָא אֶל הָעִיר, שְׁהִיָּתָה שָׁם, וְעָמַד עִם סְפִינָתוֹ בַּיָּם, וְשִׁלְשַׁל הָאֲנַקִּירֶשׁ וְעַכְבָּה (שְׁקוֹרִין גִּיאַנְקִירֶט), וְדָמָה עֲצָמוֹ לְסוּחַר גְּדוֹל, וְהָיוּ נִכְנָסִים וּבָאִים שָׁם לְקִנּוֹת אֶצְלוֹ סְחוּרוֹת רַבּוֹת יְקָרוֹת. וְעָמַד שָׁם אִיזָה זְמַן רַבֵּעַ שָׁנָה וְיֹתֵר וְהָיוּ נוֹשְׂאִים מִמֶּנּוּ סְחוּרוֹת יְפוֹת שֶׁקָּנּוּ אֶצְלוֹ.

וְחָשְׁקָה גַם בֵּת הַקֵּיסָר לְקִנּוֹת סְחוּרָה מְמַנּוּ, וְשִׁלְחָה אֵלָיו, שִׁישָׂא סְחוּרָה אֶצְלָהּ, וְשִׁלַּח לָהּ, שֶׁאִינוּ צָרִיף לָזֶה לְשֵׂאת סְחוּרָה לְבֵית הַקּוֹנָה אַף־עַל־פִּי שֶׁהִיא בֵּת הַקֵּיסָר, וּמִי שֶׁצָּרִיף סְחוּרָה, יָבֹא אֶצְלוֹ, וְלִסְחוּרָה אֵין מִי שֶׁיִּכְרִיחַ אוֹתוֹ עַל זֶה.

וְיִשְׁבָּה עֲצָמָה בֵּת הַקֵּיסָר, שֶׁתִּלְךָ אֶצְלוֹ. וְדִרְכָּה הָיָה, כְּשֶׁהִלְכָה בְּשׁוּק, הָיְתָה תּוֹלָה מִכֶּסֶה עַל פְּנֵיהָ כְּדִי שֶׁלֹּא יִסְתַּפְּלוּ בָּהּ, כִּי יוֹכְלוּ בְּנֵי אָדָם לִפְלֹ וְכוּ' מִחַמַּת יַפְיָה, כִּנ"ל, עַל כֵּן הָיְתָה מִכֶּסֶה פְּנֵיהָ, כִּנ"ל.

וְהִלְכָה בֵּת הַקֵּיסָר וְכִסְתָּהּ אֶת פְּנֵיהָ וְלִקְחָה גַם רַעוּתֶיהָ עִמָּהּ וְחִיל, (שְׁקוֹרִין וּוּאֵף), הִלֵּךְ אַחֲרֶיהָ. וּבֵאתָה אֶל הַסּוּחַר הַנ"ל (הִינּוּ הָרוּצַח, שְׁנַדְמָה לְסוּחַר) וְקִנְתָּה שָׁם סְחוּרוֹת אֶצְלוֹ, וְהִלְכָה לָהּ. וְאָמַר לָהּ הַסּוּחַר. אִם תָּבֹא עוֹד הַפְּעַם, אֶרְאֶה לָךְ עוֹד דְּבָרִים יָפִים מְזֹה, שֶׁהֵם נִפְלְאִים מְאֹד; וְשָׁבָה לְבֵיתָהּ.

שׁוֹב פְּעַם אַחֲרַת בָּאתָה וְקִנְתָּה וְהִלְכָה לָהּ. וְעָמַד שָׁם (הָרוּצַח הַזֶּה) אִיזָה זְמַן; בְּתוֹךְ כֶּף נַעֲשִׂית (הַבֵּת קֵיסָר הַנ"ל) רְגִילָה אֶצְלוֹ, נִכְנָסֶת וְיוֹצֵאת.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י' מבערגיר ועני (4)

וואס האט דערציילט רבנו נחמן מברסלב זיע"א - אידיש

ער אבער אזאך וואס ער וועט איר זאגן. וואס ער וועט בודאי פועלין. איז ער גיקומען (דהיינו דער אנדרער מלך) און האט גיזאגט זיין שיר.

און דער אנדרער האט שוין מסדר גיווען די אלע ערטער פסדר. און דערצו האט ער גיגיבן נאך מער א סימן. הא זי אים גיפרעגט פון וואנעט ווייסט דער ערשטער. זאל ער זאגן דעם אמת איז זיך פאר אים ניט גוט (דהיינו. דער אנדרער האט זיך גיטראכט. ער קאן איר ניט אויסזאגן דעם אמת אז דער בחור האט דעם ערשטן אויסגיזאגט. ווארן דאס טויג זיך אים נישט אז זי זאל דאס וויסן) האט ער איר גיענפערט. ער ווייסט ניט. (פון וואנעט דער ערשטער האט גיוואוסט די סימנים) איז ביי איר דאס א ווילד חידוש גיווען.

און זי איז גיבליבן שטיין פארטומילט. ווארין דער ערשטער האט זיך אויך אויס דערציילט די אלע ערטער. און פון וואנעט זאל א מענטש וויסן די סימנים. לושמיר פון דעסט וועגן פארט איז איר גיפעלין אז דער אנדרער ער איז איר חתן. ווארין זי האט גיזעהן אז ער האט דערציילט פסדר. און דערצו נאך א סימן מער און דער ערשטער אפשר איז דאס אים אויס גיקומען דארך דער חכמה פון דעם שיר וואס ער האט דערמאנט די ערטער.

נאר זי איז שוין גיבליבן שטיין (פלומר זי האט זיך שוין קיין עצה ניט גיקאנט גיבין איז זי גיבליבן שטיין און האט שוין מיט קיינעם ניט גיוואלט זיך משדך זיין).

און דער בחור דהיינו דעם בערגירס זון. ווי דער אנדרער מלך האט אים פארשיקט. האט עס אים ווידער זיער פארדראסין. איז ער גיאנגען צום דריטין און האט אים אויך דערציילט גאר די גאנצע מעשה פנ"ל און ער האט אים נאך מער סימנים גיזאגט זיער גוטע סימנים.

און פאר דעם דריטין האט ער אויס גירעט גאר זיין הארץ. באשר ער האט גיהאט א פתב וואס אויך דעם כתב איז גיווען אויס גימאלט די אלע ערטער (דהיינו די זיבן אירליי וואסערין)

האט זיך אויף גיהויבן דער ערשטער מלך הנ"ל און איז גיפארין אהין תיכף און איז אהין גיקומען צו דעם ארט פון דער בת קיסר הנ"ל דהיינו די יפת תואר און דער מלך האט זיך גימאכט א שיר.

און האט איין גיזעצט אין דער שיר מיט חכמה די אלע ערטער דהיינו די זיבן עדות הנ"ל (דהיינו די זיבן אירליי וואסערין וואס דאס איז גיווען דער עיקר סימנים וואס זי האט גיהאט אין איר חתן פנ"ל) לושמיר וועדליק דער חכמה פון דעם שיר. איז אים אויס גיקומען די זיבן ערטער ניט פסדר (דהיינו למשל ער האט באדארפט צו זאגן פריר דעם גרוב און דער נאך די מקנה וכו' און ער האט פארקערט גיזאגט) ווארן סע איז אים אזוי אויסגיקומען על פי חכמת השיר.

און דער מלך איז ארויף גיקומען אויף דעם ארט (דהיינו אויף דעם ארט וואס ווער סע האט זיך גיוואלט משדך זיין מיט איר האט גימוזט אויף דעם ארט ארויף קומען און זאגן א שיר מיט חכמה פנ"ל) און ער האט גיזאגט זיין שיר. ווי זי האט דערהערט די ערטער (דהיינו די זיבן אירליי וואסערין) איז ביי איר א ווילד חידוש גיווען.

איז איר גיפעלן אז דאס איז בודאי איר חתן נאר סע איז איר קשה גיווען פאר וואס ער זאגט זיי ניט פסדר לושמיר פון דעסט וועגן פארט. האט זי זיך גיטראכט אפשר מחמת דער חכמה פון דעם שיר איז אים אויס גיקומען דער סדר. איז ביי איר גיבליבן אין הארץ אז דאס איז ער אליין.

האט זי אים אפגישריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים. איז גיווארין א גרויסע שמחה און א רעש. באשר די יפת תואר האט זיך שוין גיפונען א שידוך און מהאט זיך שוין גירעכט אויף דער חתונה.

דערווייל קומט אן דער אנדרער (דהיינו דער אנדרער מלך וואס אים האט אויך דער בחור אויס גיזאגט אלע סימנים און נאך מער א סימן פנ"ל) און דער אנדרער איז אויך גילאפין אהין. האט מען אים גיזאגט אז זי האט שוין א שידוך גיטאן. און ער האט דרויף ניט גיקוקט. און ער האט גיזאגט. פון דעסט וועגן פארט. האט

און האט איר אלץ אויס דערצייילט. אז ער האט גישיקט די מלכים הנ"ל און אז ער האט באהאלטן דאס כתב אין א בויס. און אלדינג וואס מיט אים האט זיך איבער גיטאן.

אָפּער זי האט דרויף גאר ניט גיקוקט. (און די ערשטע דריי מלכים האבן בונדאי אויך גימוזט זאגן עפעס טעמים פאר וואס זיי האבן ניט דאס כתב)

און צו דערקענען אים. איז בונדאי ניט מעגלעך. ווארן עס איז שוין אנוועק גיגאנגען א לאנגע צייט. און זי האט שוין ניט גיוואלט קוקן אויף קיין שום סימנים. ביז מע וועט איר ברענגען דאס כתב פון איר האנט אליין.

ווארין אויף דעם ערשטין האט זי זיך אויך גימיינט אז דאס איז ער בונדאי. און אזוי אויף דעם אנדערין וכו'

איבער דעם האט זי שוין ניט גיוואלט קיין שום סימנים וכו' פנ"ל.

און דער בחור (דהיינו דעם בערגריס זון) האט זיך מיישב גיווען. ער קאן דא קיין שהיות ניט מאכין (כלומר ער קאן דא ניט זאמען. ווארין טאמער ווערט מען גיוואר אז ער איז דא וועט אים דער קיסר הרגינען פנ"ל)

האט ער זיך מיישב גיווען ער וועט זיך ווידער אום קערין צו זיין ארט אין דער מדבר אריין וואס ער איז פריר דארט גיווען. און דארט וועט ער איבער לעבין זיינע יארין. און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען פדי ער זאל קומען צו דער מדבר. און ער איז אהין גיקומען צו דער מדבר הנ"ל.

דערווייל ווי דאס האט זיך אלץ גיטאן דערווייל זענען אנוועק גיגאנגען זייער אסאך יארין און ביי דעם בחור איז גיבליבן אין דער דיעה אז ער זאל דארט אנוועק זיצן אין דער מדבר און ער זאל דארט איבער לעבין זיינע יארין.

וועדליג ווי ער האט אפ גישאצט דאס גאנצע לעבין פון דעם מענשן אויף דער וועלט.

איז ביי אים אפ גיקלערט גיווארין אין זיין דעה. אז סע איז גוט דא אין דער מדבר איבער צו לעבין זיינע יארין און ער איז דארט גיזעסין און האט גיזעסין פון די פירות וכו' פנ"ל.

בכן זאל ער זיך אויס מאלין אויף א פאפיר די אלע ערטער און זאל איר ברענגען. און דער דריטער מלך האט אויך פארשיקט דעם בחור נאך ווייטער צוויי הונדערט מייל.

און דער דריטער איז אויך גילאפין אהין. און איז אהין גיקומען. האט מען אים גיזאגט אז סע איז שוין דא דא די צוויי (דהיינו די צוויי מלכים הנ"ל) האט ער גיענפערט. פון דעסט וועגין פארט. ווארין ער האט אזוי אזאך וואס ער וועט בונדאי פועלן.

און די וועלט האט גאר ניט גיוואוסט. פארנואס זי וויל די דאזיגע בעסער איידער אנדערע. און דער דריטער איז אויך אנגיממען און האט גיזאגט זיין שיר מיט זייער וואילע סימנים בעסערע סימנים פון די ערשטע.

און ער האט גיוויזן דאס כתב (דהיינו וואס ער האט זיך אליין נאך גימאלט די ערטער) מיט די אלע ערטער אויס גימאלט.

איז זי זייער נבהל גיווארין (כלומר דערשראקן און פארטומלט) נאר זי האט שוין נישט גיקענט טאן קיין שום זאך. מחמת אויף דעם ערשטין האט זי זיך אויך גימיינט. אז דאס איז ער אליין. און נאך דעם אויף דעם אנדערין איבער דעם האט זי גיזאגט אז זי וועט שוין ניט גלייבן ביז מע וועט איר ברענגען איר אייגין כתב אליין.

דערנאך האט זיך מיישב גיווען דער בחור (דהיינו דעם בערגריס זון) ביז ווי לאנג וועט מען עס אים אלץ פארשיקן ווייטער. האט ער זיך מיישב גיווען ער אליין וועט זיך לאזן אהין. (דהיינו צו דער בת קיסר) טאמער וועט ער פועלן.

און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער איז אהין גיקומען. און ער האט גיזאגט ער האט אזאך. וואס ער וועט בונדאי פועלן.

און ער איז גיקומען און האט גיזאגט זיין שיר. און ער האט גיזאגט נאך מער סימנים זייער גוטע סימנים. און ער האט זי דערמאנט אז ער האט מיט איר אין איין חדר גילערנט. און נאך אנדערע סימנים.

און אויף דעם ים איז גיווען א רוצח.

און דער רוצח האט גיהערט אז סע גיפניט זיך אזוי א יפת תואר אויף דער וועלט האט ער גיוואלט זי אויף חאפין. כאטשע ער האט זי ניט גידארפט. ווארין ער איז גיווען א סריס. נאר ער האט גיוואלט זי חאפין כדי ער זאל זי פארקויפן צו איין מלך וועט ער פאר איר נעמען זייער אסאך געלט

און דער רוצח האט אנגיהובין זיך צו פארען אין דער זאך (דהיינו ער זאל זי קענען אויפחאפן) און א רוצח איז זיך א מופקר. האט ער זיך מפקיר גיווען וועט ער פועלין פועלין. און ניט. וואס וועט ער דא איינשטעלין. ווארין ער איז זיך א מופקר אזוי ווי דער שטייגער איז פון א רוצח.

און דער רוצח איז גיגאנגען. און האט אנגיקויפט זייער אסאך סחורות. משונה פיל. און ער האט גימאכט גילדינע פייגליך. און זיי זענען גימאכט גיווארין מיט מלאכות אז מהאט גימיינט זיי לעבין זיי זענען גיווען נאטירליך פונקט אזוי ווי קלבעדיגע פייגליך.

ווידער האט ער גימאכט גילדינע זאנגען. און די פייגיל זענען גישטאנען אויף די זאנגען און דאס אליין איז גיווען א חידוש. וואס די פייגיל שטייען אויף די זאנגען און די זאנגען ווערין ניט צובראכין. ווארין סע גיווען גרויסע פייגיל.

און ער האט ווידער גימאכט מלאכות אז סע האט זיך גידאכט אז די פייגיל שפילן און איינע האט גיקנאקט און איינע האט גישווישטשטיט. און איינע האט גיזונגען.

און דאס איז אלץ גיווען מיט תחבולות. ווארין מענשן זענען דארטן גישטאנען אין א חדר וואס סע איז גיווען אויף דער שיף און די מענשן זענען דארט גישטאנען אונטער די פייגיל און די מענטשן האבין דאס אלץ גיטאן. און סע האט זיך גידאכט אז די פייגיל אליין שפילן. ווארין זיי זענען גימאכט גיווארין מיט דראטן מיט מלאכות האט זיך גידאכט אז די פייגיל אליין טוען דאס אלץ.

און דער רוצח איז גיגאנגען מיט דעם אלימען צו דער מדינה וואס די בת קיסר הנ"ל איז דארט גיווען. און ער איז גיקומען

צו דער שטאט וואס זי איז דארט גיווען. און ער האט זיך אנדער גישטעלט מיט זיין שיף אין ים און האט די שיף גיאנקערט.

און ער האט זיך גימאכט פאר איין גרויסן סוחר. פלעגט מען אריין גיין צו אים מזאל ביי אים קויפן סחורות טייערע. און ער איז דארט גישטאנען א צייט א פערטל יאר און ווייטער. און מהאט אלץ גיטראגין זייער שיינע סחורות וואס מהאט ביי אים גיקויפט.

האט די בת קיסר אויף חשק גיהאט ביי אים צו קויפן סחורה. האט זי צו אים גישיקט. אז ער זאל צו איר טראגין סחורה. האט ער צו איר אפגישיקט. ער באדארף דאס ניט אז ער זאל טראגן סחורה צום קונה אין שטוב אריין. כאטשע זי איז א קיסר'ס טאכטער. ווער סע באדארף סחורה זאל צו אים קומען. און א סוחר קען קיינער ניט גייטן דרויף.

האט זיך די בת קיסר מיישב גיווען זי וועט צו אים גיין. און איר סדר איז גיווען ווען זי פלעגט גיין אין מארק. פלעגט זי זיך פאר הענגען דאס פנים. כדי מזאל אויף איר ניט קוקין. ווארין מענשן וועלן קענען אנדער פאלין און חלשות בלייבן וכו' מחמת איר שיינקייט פנ"ל.

איז די בת קיסר גיגאנגען. און האט זיך דאס פנים פארהאנגען. און זי האט מיט זיך גינומען אירע פאנעס. און א וואף איז איר נאך גיגאנגען. און זי איז גיקומען צום דעם סוחר (דהיינו צו דעם רוצח וואס ער האט זיך פארשטעלט פאר א סוחר) און זי האט ביי אים גיקויפט סחורות. און זי איז זיך אנוועק גיגאנגען. האט ער איר גיזאגט (דהיינו דער רוצח דער סוחר) אז דו וועסט נאך אמאל קומען וועל איך דיר ווייזן נאך שענערע זאכין דערפון זייער וואוילע זאכין און זי האט זיך אומגיקערט אהיים.

דערנאך איז זי ווידער אמאל גיקומען און האט גיקויפט ביי אים סחורה און איז ווידער אהיים גיגאנגען. און דער רוצח איז דארט גישטאנען א צייט. דערווייל איז די בת קיסר שוין גיוואוינט גיווארין ביי אים צו זיין. זי פלעגט אופט צו אים אריין צו גיין.

דעם רבינ'ס מעשיות

נאמען _____
טעלפון _____
שטאט _____

בחינה אויף ספורי מעשיות די צענטע מעשה (4) - פונעם בערגיר מיטן ארימאן

- ז. וואו אהין איז דער זון פון בערגיר נאכדעם געגאנגען?
 צו מדבריות
 צו די מדבר וואס ער איז פריער דארט געווען
 ער איז געבליבן אויף זיין פלאץ
- ח. פארוואס האט דער רוצח געוואלט כאפן די בת קיסר?
 כדי איר צו פארקויפן און נעמען פאר זיך די געלט
 כדי זיך מיט איר משדך זיין
 כדי איר צו הרגינען
- ט. וועלכע מין סארט פייגאלאך האט דער רוצח געמאכט?
 פון גאלד
 פון קופער
 פון זילבער
- י. וואס האט געמאכט די פייגאלאך זינגען?
 מ'האט זיי אויס געלערנט צו זינגען
 עס זענען געווען מענטשן פארשטעלט אזוי ווי פייגעלעך
 מענטשן וואס זענען געשטאנען אין א צימער אונטער דעם, האבן עס געמאכט מיט דראטן
- יא. וואו האט זיך דער רוצח געשטעלט מיט זיין שיף?
 אין טייך
 אין גרעניץ
 אין ים
- יב. האט דער רוצח מסכים געווען צו קומען פארקויפן זיין סחורה צו די בת קיסר?
 יא
 ניין
 נאר די ערשטע מאל
- יג. וואס האט דער סוחר געזאגט פאר די טאכטער פון קיסר ווען זי איז געקומען קויפן סחורה?
 אז ביים קומעדיגע מאל וועל איך יא קומען צו דיר פארקויפן די סחורה
 אז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר ווייזן נאך שענערע זאכן
 אז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר פארקויפן פאר ביליגער
- יד. וויפיל מאל איז די בת קיסר אריין אין שיף פונעם רוצח?
 צוויי מאל
 צוונציג מאל
 זי פלעגט אפט אריין גיין
- טו. וואס לערנסטו זיך דערווייל ארויס פון די מעשה?
 אז עס איז נישטא קיין יאוש
 נישט צו האנדלען מיט רוצחים
 _____

- א. וואס האט די טאכטער פון קיסר געענטפערט פאר דער ערשטער קעניג?
 זי האט אים גרעשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך נישט משדך מיט אים ווייל די וואסערן זענען נישט לויטן ריכטיגן סדר
 זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז ווען זי זעט די כתב אליין
- ב. וואס האט די טאכטער פון קיסר געענטפערט פאר דעם צווייטן קעניג?
 זי האט אים גרעשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 זי האט אים גערעגט פון וואו ווייסט דער ערשטער קעניג
 זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז ווען זי זעט די כתב אליין
- ג. וואס האט געטוהן דער זוהן פון בערגיר נאכדעם וואס דער צווייטער קיסר האט אים פארשיקט?
 ער איז געגאנגען צו א דריטער קעניג און אים איבערגעגעבן די סימנים
 ער איז געגאנגען צו א דריטער קעניג און אים איבערגעגעבן נאכמער סימנים
 ער איז צוריק געגאנגען צום ערשטן קעניג און אים איבערגעגעבן נאכמער סימנים
- ד. וואס נאך האט דער זון פון בערגיר דערציילט פאר'ן דריטן קיסר?
 אז ער האט געהאט א כתב וואס ס'איז געווען אויסגעמאלט אלע פלעצער
 אז ער זאל זאך אויס מאלן אויף א פאפיר די זיבן וואסערן און זאל איר עס ברענגן
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. וואס האט די טאכטער פון קיסר געענטפערט פאר'ן דריטן קעניג וואס האט איר געוויזן די כתב וואס ער האט נאכגעמאלען די זיבן וואסערן?
 זי האט אים געשריבן אז זי איז זיך משדך מיט אים
 זי האט אים געזאגט אז זי איז שוין משדך מיט דער פריעדיגער קעניג
 זי האט אים געזאגט אז זי וועט נישט גלייבן ביז מען וועט איר ברענגען איר אייגן כתב אליין
- ו. ווען דער זון פון בערגיר איז געקומען וואס האט אים די טאכטער פון קיסר געענטפערט?
 אז זי איז זיך משדך מיט אים
 זי האט נישט געוואלט קוקן אויף קיין סימנים ביז מ'וועט איר ברענגען די כתב פון איר האנט אליין
 זי האט אים גערעגט פון וואו האבן די ערשטע דריי קעניגן געוואסט

מיט אסאך הצלחה!!!

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י' (4) - מבערגיר ועני

- למדבר שהיה בו מתחילה
 נשאר במקומו
- ח. למה חשק הרוצח לתפוס את הבת קיסר?
 כדי למכרה ויקח בעדה הון רב
 כדי להשתדך עמה
 כדי להרגה
- ט. איזה מין סוג ציפורים עשה הרוצח?
 של זהב
 של נחושת
 של כסף
- י. האיך היה נראה שהציפורים מנגנים בעצמן?
 כי הם היו ציפורים אמיתיים ולמדו אותם לנגן
 כי הם היו אנשים שמתחפשים לציפורים
 בני אדם שעמדו בחדר מאחורי הצפרים עשו תחבולות שיהיה נראה שהצפרים מנגנים
- יא. היכן נעמד הרוצח עם ספינתו?
 בנהר
 בגבול
 בים
- יב. האם הרוצח הסכים לבוא למכור סחורתו לבת הקיסר?
 הסכים לבוא אליה
 לא הסכים לבוא אליה
 הסכים רק בפעם הראשונה
- יג. מה אמר הסוחר (הרוצח) לבת הקיסר כשהיא הגיעה לקנות סחורה?
 בפעם הבאה שתרצי לקנות סחורה אני אגיע אליך
 אם תבואי עוד פעם אראה לך עוד דברים יפים מזה
 אם תבואי עוד פעם אמכור לך בזול
- יד. כמה פעמים הגיע הבת קיסר להספינה?
 פעמיים
 עשרים פעם
 היתה רגילה ליכנס ולצאת
- טו. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 שאין שום יאוש בעולם כלל
 לא לישא וליתן עם רוצחים כלל

- א. מה ענתה הבת קיסר למלך הראשון שהביא את הסימנים?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
 כתבה לו שאינה משודכת לו כי השיר לא כסדר
 אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ב. מה ענתה הבת קיסר למלך שני שהביא את הסימנים לפי הסדר?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
 שאלה מאין יודע הראשון
 אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ג. מה עשה בן הבערגיר אחרי ששלחו הקיסר השני?
 הלך למלך שלישי ומסר לו אותם סימנים
 הלך למלך שלישי ומסר לו סימנים מובהקים ביותר
 חזר למלך הראשון ומסר לו סימנים מובהקים יותר
- ד. מה סיפר עוד בן הבערגיר למלך השלישי?
 כל לבו, שהיה לו כתב שהיה מצויר כל המקומות
 שיצייר לעצמו על נייר כל אותן המקומות ויביא אליה
 שתי התשובות נכונות
- ה. מה ענתה הבת קיסר למלך השלישי שסידר השיר והראה לה הכתב שצייר?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
 אמרה לו שהיא כבר משודכת לשני
 אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ו. כשהגיע בן הבערגיר בעצמו לבת הקיסר, האם היא הסכימה להשתדך עמו?
 רצתה להשתדך עמו
 לא רצתה להשגיח עוד על סימנים כלל, עד שיביאו לה הכתב
 שאלה מאין ידעו השלושה מלכים הראשונים שהגיעו
- ז. לאן הלך בן הבערגיר אחר כך?
 למדברות

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך